

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce X. X. X., narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2024, č. j. OAM-754/ZA-ZA11-LE24-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno

řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce uvádí, že řízení o opakované žádosti bylo zastaveno pro nepřipustnost žádosti a související duplicitu uplatněné argumentace. Žalobce ve své v pořadí první žádosti uplatňoval především sociální a ekonomické důvody, pro které se odmítá navrátit do domovského státu. Druhou podanou žádost však postavil na důvodech bezpečnostního rázu. Poukázal v ní na rozsáhlou kriminalitu, která postihla jeho domovský stát, nefunkčnost policejních složek a rozšíření narkotik. Díky tomu pokládá pobyt v Tuniské republice (dále jen „Tunisko“) za nebezpečný. Vše postavil do kontrastu s českým zdravotním a bezpečnostním systémem a vyjádřil touhu setrvat v České republice (dále jen „ČR“), neboť tu realizuje sociální a rodinné vazby.
3. Žalobce napadené rozhodnutí shledává nepřezkoumatelným, neboť se nezaobírá možnostmi udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany. Nedostatečně posuzuje bezpečnostní situaci v domovském státě žadatele a nenabízí podklady vyvracející tvrzení žalobce stran nebezpečnosti pobytu jeho osoby v Tunisku. Žalovaný tvrzení žalobce nevyvrátil ani nezpochybil.
4. Je-li proces hodnocení důkazů založen na jejich pořízení a následném vypořádání (a to nejprve izolovaně a poté ve vzájemném kontextu), má žalobce za to, že v tomto ohledu napadené rozhodnutí zaostává (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66). Z jeho odůvodnění podle žalobce nevyplývá, co si správní orgán myslí o důvodech obav žalobce, chybí komparace s odůvodněním předchozí žádosti, pro kterou pokládá správní orgán nyní projednávanou věc za duplicitní žádost.
5. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou a v ní uplatněnými námitkami nesouhlasil a odkázal na obsah správního spisu. Podle jeho názoru žalobce v žalobě *de facto* opakuje důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které již žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť podrobně zhodnotil žalobcem uváděné důvody podané žádosti a za tím účelem si opatřil i dostatečné množství podkladů. Výpovědi žalobce k první i druhé žádosti o mezinárodní ochranu zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Žalobce uvedl shodné důvody s první žádostí (ztráta bytového oprávnění, špatná situace na trhu práce, vysoké životní náklady) a nově uvedl nedobrou bezpečnostní situaci v Tunisku. Žalovaný však tyto neshledal novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť je mohl uvést už v předchozím řízení a vlastní vinou tak neučinil. Žalovaný zároveň nedospěl k závěru, že by v zemi původu měl problémy, které by šlo zařadit pod azylově relevantní důvody.
7. Žalovaný na závěr konstatuje, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce legalizovat pobyt v ČR. To však nemůže být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Žalobce podal dne 6. 6. 2024 druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11. 6. 2024 poskytl údaje k podané žádosti, v nichž uvedl, že je X státní příslušnosti, X národnosti a vyznává X. Není členem žádné politické strany či hnutí. Nikdy nebyl politicky aktivní. Hovoří arabsky, anglicky a francouzsky. Je bezdětný a od roku 2017 rozvedený. Pochází z X. Jeho rodina žije nadále v pronajatém rodinném domě v X. Z vlasti odcestoval v roce 2015. Od té doby se do Tuniska třikrát vrátil. Naposledy z Tuniska do ČR autem odcestoval v červenci 2021. V ČR měl povolený pobyt. V jiných státech Evropské unie povolení k pobytu ani víza neměl. Měl však egyptské a ruské vízum. Uvedl, že toto je jeho druhá žádost o mezinárodní ochranu. Ke zdravotnímu stavu sdělil, že má X, v nemocnici mu dělali testy a dali mu léky, díky nimž se jeho stav zlepšil. Jiné zdravotní problémy nemá. K důvodu druhé žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že zde byl legálně sedm let na zaměstnaneckou kartu. V době covidu přestal pracovat u zaměstnavatele a začal podnikat. Jelikož tuto skutečnost neoznámil správnímu orgánu, byl mu pobyt zrušen. Nevěděl, že má povinnost tuto změnu ohlásit. Nikdy v ČR nedělal nic špatného, platil daně, má tu stabilní život a živí svou rodinu, která žije v Tunisku. V Tunisku není bezpečno, působí tam ozbrojené skupiny, které prodávají drogy. Tyto informace vidí ve zprávách, jeho osobně se nijak netýkají. Necítí se tam bezpečně a je zde lepší zdravotnictví. Dále souhlasil s tím, že tyto informace tvrdil již v první žádosti, ale bezpečnost a migrace se v posledních letech zhoršila, tudíž to v předchozím řízení neuváděl.
11. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný dále opatřil i písemný materiál ze dne 15. 9. 2023, označený jako „Tunisko, Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“, písemný materiál ze dne 2. 2. 2024 označený jako „Tunisko, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“ a písemný materiál ze dne 23. 10. 2023, označený jako „Tunisko, Informace MZV ČR, č. j. 126254-6/2023-MZV/LPTP, k č. j. MV-8341-17/OAM-2023, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Z těchto podkladů vyplývá, že bezpečnostní situace v zemi je od roku 2015 neměnná v důsledku každoročně prodlužovaného výjimečného stavu. Civilní úřady udržují kontrolu nad bezpečnostními složkami, ochrana proti mučení nebo jinému nelidskému a špatnému zacházení je v Tunisku ústavou garantována, trest smrti sice lze uložit, nicméně se od roku 1991 fakticky neukládá. Působí tam řada mezinárodních i domácích právnických osob, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Úřady obecně respektují svobodu volného pohybu v rámci cest do zahraničí, emigrace nebo repatriace. Neúspěšným žadatelům po návratu reálný postih nehrozí, orgány veřejné moci jim nevěnují větší zájem a tyto osoby se mohou normálně zařadit do běžného života.
12. Součástí správního spisu byl též stejnopis předchozího rozhodnutí ze dne 4. 5. 2023, č. j. OAM-139/ZA-ZA11-LE24-2023 (dále jen „předchozí rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí se ukázalo, že žalobce poskytl obdobné údaje, které v pohovoru rozvedl. Jako důvod své předchozí žádosti sdělil, že je jediný, kdo finančně podporuje rodinu žijící v Tunisku a hradí tak až 80 % jejich nákladů. Platí lékařskou péči matce, jeho bratr chodí ještě do

školy. Z ČR nemůže odjet právě proto, že je na něm jeho rodina finančně závislá a on má odsud možnost je finančně podporovat. V Tunisku je uplatnění osob na trhu práce špatné, platy jsou velmi nízké, ale životní náklady vysoké. Nakonec žalobce dodal, že rozhodnutí o vyhoštění vnímá jako neférové, protože nic špatného neudělal a mrzí ho, že změnu zaměstnání neoznámil, neboť tak neučinil pro neznalost své povinnosti. Účelem jeho předchozí žádosti byl spíše lidský důvod, nic politického.

13. Žalobce poté neuspěl ani se žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2024, č. j. 16 Az 13/2023-26, ani s kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost dne 9. 5. 2024, č. j. 8 Azs 51/2024-28.
14. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Z úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 7. 2024 se poté podává, že právní zástupce žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil.
15. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 25. 9. 2024 nedostavil, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany, pročež téhož dne napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“).
17. Ve věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany,*
19. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.*
20. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které: a) nebyly bez*

vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

21. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
22. Žalobce předně poukazuje na rozdílnost důvodů podání jeho žádostí. První žádost žalobce založil na ekonomických a sociálních důvodech, zatímco opakovanou žádost na důvodech bezpečnostního rázu (rozsáhlá kriminalita, nefunkčnost policejních složek a rozšíření narkotik). Vedle toho poukazuje i na české zdravotnictví a pobyt v Tunisku pokládá za nebezpečný.
23. Žalovaný při posouzení existence nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu vycházel zejména z poskytnutých údajů a písemných podkladů (viz. bod 12 tohoto rozsudku). Při komparaci tvrzení žalobce z obou žádostí o mezinárodní ochranu dovedl, že nyní uváděný důvod je částečně nový. Shodu důvodů v obou žádostech žalovaný spatřoval v nutnosti finanční podpory rodiny žalobce v Tunisku a ve ztrátě pobytového oprávnění. Zcela novým důvodem žalovaný shledal obavy žalobce z bezpečnostní situace v Tunisku. Tyto obavy pramení z působení ozbrojených skupin prodávajících drogy na území Tuniska. Tuto skutečnost při líčení svého azylového příběhu prvně neuvedl, protože se bezpečnostní situace zhoršila v posledních letech. Žalovaný poznamenal, že byt jsou tyto skutečnosti nově uváděné, nelze je považovat za skutečnosti nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobci tyto skutečnosti musely být objektivně známe již v předchozím řízení a pouze svou vlastní vinou je neuvedl. Žalovaný upozornil i na časovou osu podání předchozí žádosti, tedy únor 2023, a podání opakované žádosti dne 6. 6. 2024, což je pouhý rok a čtyři měsíce. Shodně poukázal i na malý časový rozestup mezi podanou žalobou spolu s kasační stížností, které mají rozestup od podání opakované žádosti v řádu pár měsíců. V ani jedné z nich žalobce jedinkrát neuvedl nyní tvrzené nové skutečnosti. Argument žalobce o vývoji špatné bezpečnostní situace v průběhu posledních let tedy před žalovaným neobstál. Na základě opatřených informací o zemi původu dospěl žalovaný k závěru, že se situace nezměnila od posledního rozhodnutí ve věci a nejsou zde objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či důvodným obavám z hrozby nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Byť to žalobce nezahrnul do svých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a pouze stručně označil zdejší zdravotnictví za lepší, žalovaný posoudil i jeho aktuální zdravotní stav jako jedno z hledisek možné přípustnosti opakované žádosti. I v tomto případě však konstatoval, že tato skutečnost, byť nově v údajích uváděná, nenaplní požadavek „novosti“ požadovaný ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť nevypovídá o pronásledování žalobce či jemu hrozící vážné újmě. Žalobce pouze uvedl, že měl X, které se po předepsané medikaci zlepšily.
24. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k doplňování či upřesňování žadatelových tvrzení v předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele v hmotněprávní sféře a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Smyslem tohoto zákonného požadavku je na jedné straně umožnit nové posouzení v případě, že nové skutečnosti či zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u předchozí žádosti, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání

opakovaných žádostí (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16). Dále podle rozsudku NSS č. j. 5 Azs 325/2019-16 je věcné projednání opakované žádosti výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 musí „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

25. Podle mínění zdejšího soudu napadené rozhodnutí požadavkům recentní judikatury dostalo. Žalovaný v něm popsal důvody první žádosti i opakované žádosti. Tyto vzájemně porovnal. Zároveň zhodnotil, zda v Tunisku nedošlo od doby, kdy naposledy posuzoval žalobcovu žádost, ke změně, která by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce z důvodu, že by v případě návratu mohl být vystaven pronásledování či vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval a své závěry přezkoumatelně zdůvodnil. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o možnosti žalobce tvrdit jím nově uváděné skutečnosti již v době podání předchozí žádosti. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury, je připuštění opakované žádosti výjimečné. Vztahuje se na skutečnosti, které žadatel objektivně nemohl bez vlastního zavinění uvést v předcházejícím řízení. Jinými slovy není možné připustit nově uváděné skutečnosti, které si žadatel tzv. šetřil pro budoucí použití v opakované žádosti. Tvrzení žalobce o zhoršení situace v posledních letech je velmi neurčité. Časový rozestup mezi podáním předchozí žádosti a opakované žádosti je pouhý rok a čtyři měsíce, nemluvě o podané žalobě, kterou dělí od opakované žádosti ještě kratší časový interval. V ani jednom z těchto podání žalobce netvrdil nyní uváděné obavy z bezpečnostní situace, která má mít negativní vývoj v posledních letech. Soud konstatuje shodně s žalovaným, že zprávy o zhoršující se bezpečnostní situaci musely být žalobci zřejmé už v předchozím řízení, když tvrdí, že se situace vyvíjela v posledních letech. Na tomto místě soud upozorňuje žalobce, že právě jeho tíží břemeno tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86), a jestliže toto neunesl (netvrdil všechny relevantní skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé), nemůže jej zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45, nebo ze dne 19. 4. 2024, č. j. 4 Azs 29/2024-33). Žalobce se ani nenacházel v situaci, kdy by sdělení těchto skutečností až v opakované žádosti o mezinárodní ochranu bylo možné akceptovat z ospravedlnitelných důvodů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Žalovaný nakonec sám ani z písemných podkladů nezjistil, že by se bezpečnostní situace zhoršila, naopak je stále konstantní.
26. Nakonec se žalovaný věnoval i otázce zdravotního stavu žalobce, ačkoliv jej on sám nezahrnul do důvodů podané žádosti. Žalovaný konstatoval, že jeho aktuální zdravotní stav nevyžaduje žádnou specializovanou, akutní či ve vlasti nedostupnou léčbu. Soud

souhlasí se závěry žalovaného, který tuto skutečnost spolu s tvrzením o kvalitnější zdravotní péči v ČR vyhodnotil jako nevypovídající o obavě žalobce z pronásledování či hrozby nebezpečí vážné újmy podle zákona o azylu.

27. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce ohledně absentujícího nejen zhodnocení nyní uváděných důvodů opakované žádosti, ale i absentujícího porovnání těchto důvodů s důvody, které žalobce uváděl v předchozí žádosti. Žalovaný na str. 2-3 napadeného rozhodnutí připomněl, o které důvody žalobce opíral svojí předchozí žádost. Na str. 3 rekapituloval nyní uváděné důvody. Právě na základě provedené komparace těchto důvodů dovedl, že část je skutečně shodná (finanční podpora rodiny a ztráta pobytového oprávnění) a část nově uváděná (obava z bezpečnostní situace v Tunisku). Skutečnosti, které žalobce nově popsal, žalovaný zhodnotil na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Žalobce však tyto své obavy mohl sdělit již v předcházejícím řízení, a proto je žalovaný neshledal novými ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný si opatřil vzhledem k vyličeným skutečnostem, které nepramenily z osobní zkušenosti žalobce, ale z blíže nespecifikovaných zpráv, dostatečné množství relevantních informací o zemi původu, které vyhodnotil. Z těchto podkladů vyšlo najevo, že je situace v Tunisku stabilní a žádná změna, která by odůvodnila meritorní přezkum opakované žádosti žalovaným, se neudála. Žalovaný vycházel při posuzování opakované žádosti z výpovědí poskytnutých žalobcem v předchozím i aktuálním řízení a z informací o zemi původu. Žalovaný tyto důkazy provedl a hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Tento postup reflektuje i odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze tak úspěšně tvrdit, že v tomto ohledu žalovaný pochybil. Žalovaný dospěl k závěru o neexistenci nových skutečností či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou a správně zastavil řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona.
28. Dále soud konstatuje, že se žalovaný bezpečnostní situací v Tunisku zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí. Stav bezpečnosti v zemi z hlediska žalobcem předestřených obav, žalovaný posuzoval na základě jím opatřených informací o zemi původu (viz. bod 12 rozsudku). Dospěl k závěru, že situace je od posledního rozhodnutí v předchozím řízení neměnná. Je tomu tak díky opakovaně prodlužovanému výjimečnému stavu. Dále vyplynulo, že je v Tunisku omezována svoboda slova. Žalovaný zhodnotil, že se toto omezení případu žalobce netýká, neboť sám uvedl, že se veřejně neangažuje, ani se politicky neprojevuje. Ke shromážděným podkladům neměl žalobce žádných výhrad. Žalobce konstatoval, že v Tunisku působí ozbrojené skupiny, které prodávají drogy. Nebezpečí, které žalobce popisoval v údajích k podané žádosti, je velmi všeobecné. Žalobce blíže nespecifikoval, v čem konkrétně se bezpečnostní situace od skončení předchozího řízení tak zásadně změnila, aby byl důvod věcně posoudit i jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ze zpráv založených ve správním spise nic takového nevyplývá a žalobce k tomu sám nic nepředložil. Pouze žalovanému sdělil, že viděl ve zprávách, jak se bezpečnostní situace skrze ozbrojené skupiny prodávající drogy zhoršuje, ale jeho osobně se to nijak netýká. Žalovaný v souladu s požadavky NSS, které vyslovil ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 odůvodnil v napadeném rozhodnutí, že nedošlo ke změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti a nejsou tedy přítomné objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či důvodným obavám z hrozby nebezpečí vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Žalovaný při tomto posouzení vyšel z písemných podkladů, které jsou rovněž v souladu s požadavky, které ve svém

rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71 vyslovil NSS, tedy že jsou „v maximální možné míře (1) relevantní. (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“.

29. Nakonec žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nezabýval možnostmi udělení humanitárního azylu, či doplňkové ochrany.
30. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
31. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo *může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
32. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu...*
33. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí skutečně nezabýval tím, zda jsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany. Soud k tomu však uvádí, že při opakované žádosti se žalovaný v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu správně nejprve zabýval tím, zda je tato žádost přípustná. Žalovaný ji přípustnou neshledal a řízení o ní zastavil. Rozhodnutí, jímž se řízení o opakované žádosti zastavuje pro její nepřijatelnost je tzv. procesním rozhodnutím. V takovém rozhodnutí žalovaný opakovanou žádost věcně nepřezkoumává, tedy nehodnotí naplnění důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Teprve tehdy, pokud žalovaný shledá opakovanou žádost přípustnou, přistoupí k meritornímu přezkumu, v němž právě hodnotí, zda jsou naplněny důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 3. 11. 2020, č. j. 2 Azs 138/2020-35, a ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35).
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stejně tak neodůvodnil, proč neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud však výše upozornil, že v případě podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany správní orgán nejprve posuzuje přípustnost podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (nikoliv z důvodů podle § 14 téhož zákona) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Následně má správní orgán možnost vyhodnotit skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, jako důvody zvláštního zřetele hodné pro přípustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 4 zákona o azylu.
35. Stejně jako v případě § 14 zákona o azylu jde v případě § 11a odst. 4 téhož zákona o kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení správního orgánu, které soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. hodnotí jen omezeně (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). Podle judikatury NSS žalovaný nemusí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které byly zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl a mohly by být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, vzal v rámci řízení o opakované žádosti v úvahu v dimenzi skutkové (zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvod něco měnit na

hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, plyne z toho, že „implicitně shledal, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74).

36. Žalovaný se správně nezabýval naplněním důvodů pro udělení doplňkové ochrany, a to v souladu s § 10a odst. 2 zákona o azylu. Postup žalovaného ve vztahu k § 11a odst. 4 zákona o azylu byl taktéž správný, neboť z provedeného posouzení opakované žádosti a jejího porovnání s žádostí první je zřejmé, že neshledal důvody hodné zvláštního zřetele. Mohl tak učinit implicitně, jak plyne z výše citované judikatury. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a tato námitka neobstojí.
37. Soud na závěr odkazuje příkladmo na usnesení NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 204/2023-45, v němž NSS uvedl: *„prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či obroženi vážnou újmu, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu.“*

VI. Závěr a náklady řízení

38. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení v řízení před zdejším soudem, jakož ani v řízení o kasační stížnosti, nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 20. března 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce